

Katolícky časopis La Croix o manželstve a manželkách diakonov: Manželstvo a rodina sú na prvom mieste. Bude to tak aj u diakoniek a ženatých kňazov?

27. marca 2024 ✝ Krátke správy

Dve veci zrejme neprestanú pozorovateľov fascinovať na ľudstve, pri spätnom pohľade na jeho dejiny. Po prvé to, ako dokáže donekonečna opakovať tie isté chyby, púšťať sa do riešenia káz, ktoré už boli definitívne uzavreté, objavovať s veľkou slávou to, čo už bolo dávno objavené a následne po krachu snaženia opäť smutne konštatovať, že vlastne ani nebolo treba kauzu otvárať, lebo predsa v minulosti sa už ukázala jej nezmeniteľnosť.

Ilustračný obrázok, zdroj: flickr.com

No a po druhé je to tá skutočnosť, že pri nekonečnom zúfalom recyklovaní prehnaných emancipačných ambícií človeka, odmietajúceho pochopiť nemennosť svojej podstaty zaťaženej dedičným hriechom, ktorá ho pri týchto snahách núti točiť sa v kruhu ako vevericu v kolese, sa dotyční optimisti vo svojej nevinnosti vyjadrujú o nejakej kauze s nadšením vo výrokoch, ktoré však nechtiac dopredu odkrývajú nevyhnutnosť budúceho krachu. Toho krachu, ktorý bol detegovaný už v minulosti a preto bola kauza vyriešená konkrétnym spôsobom, ktorý sa teraz ale opäť snaží niekto zmeniť. Žiadne nezrovnalosti však nepozoruje, napriek tomu, že ich sám sebe nechtiac kladie rovno pod nos.

Ako na čerstvý príklad takéhoto sebaomámenia človeka vierou v „nové časy“, „nového človeka“ a „inú dobu“, môžeme uviesť opätovné snahy o zavedenie ženského diakonátu a zrušenie povinného celibátu kňazov. Tisíckrát Cirkev v minulosti zdôvodnila, prečo to nie je možné, aké nemenné danosti v štruktúre stvorenstva, ženy a muži, spoločnosti a ľudskej podstaty tomu bránia, pokiaľ má byť kňazská služba skutočne kňazskou službou a nielen doplnkovým pracovným zaradením popri starosti o rodinu. Čo na tom, treba to zrejme vyskúšať 1001-krát.

Preto v rámci synodálnej kampane za svätenie diakoniek a za relativizáciu celibátu vytiahol francúzsky katolícky časopis *La Croix* jubilujúcich mužských diakonov, ich manželky a rodiny, aby zrejme

ostentatívne ukázal – že to ide. Len treba chcieť...

<https://international.la-croix.com/religion/the-challenging-vocation-lived-by-the-wives-of-deacons>

Článok sa samozrejme začína odvolávkou na II. vatikánsky koncil. Ako inak. Pred ním zrejme nič nebolo, Cirkev nemala žiadne skúsenosti s diakonátom, kňazstvom a diakonkami, žila zrejme v temnotách. Niekedy to vyzerá tak, že modernisti nakoniec budú chcieť, aby sa aj kniha Genezis začínala vetou: „*Na počiatku všetkého bol Koncil...*“

V texte sa teda pripomína, že to bol práve II. vatikánsky koncil, ktorý obnovil diakonské svätenie pre ženatých mužov. Pod titulkom je umiestnená fotografia 13 diakonov s manželkami a biskupom Seánom O'Malleyom, ktorý ich v roku 2014 vysvätil. Tá je však len ilustračná, aj keď vskutku trefne ilustračná, pretože takto si zrejme predstavujú Cirkev modernisti do budúcnosti. Článok sa však nezaobrá ženami diakonov z USA, ale z Francúzska. Tie opisujú, aké je to byť manželkou diakona.

Cécile de Labarreová referuje, že napriek počiatočným pochybnostiam nakoniec manželovi dala súhlas: „*Uvedomila som si, že musím nechať svojho manžela slúžiť Cirkvi.*“ Nie je to však zrejme až také jednoduché, pretože ako uvádza François Fayol, koordinátor *Národného výboru diakonie* (CND) vo Francúzsku: „*Stály diakon je zvyčajne ženatý, má deti a pracuje v profesionálnej kariére.*“ Čo z toho vyplýva? Fayol vo svojej nevinnosti referuje:

„*Toto zasvätenie nevyhnutne narúša život páru a dokonca aj ich rodiny.*“

Z toho by jeden logicky usudzoval, že ani stav rodinný ani stav duchovný, pokiaľ ich chceme naplno, zodpovedne a dôkladne vykonávať nie je možné zmiešavať, pretože sa, ako dosvedčuje Fayol, vzájomne narúšajú. Čo je teda vlastne potom dobré na tom, že ženatí muži, potenciálne aj vydaté ženy, budú robiť diakonov, diakonky, kňazov a dokonca aj kňazky? Okrem toho samozrejme, že tí čo doteraz museli dodržiavať celibát, sa môžu v tomto smere realizovať a že tým, ktorí doteraz nemohli ukojiť svoje duchovno-pastoračné nutkanie, to bude umožnené. Avšak aj v prvom aj v druhom prípade na úkor samotného pôvodného stavovského poslania. Vznikne tak hybrid polovičatej rodiny a polovičatého kňazstva (diakonstva).

Napriek tomu, že to vedia, dokonca o tom rozprávajú a mali by si to uvedomovať, tak ako Cirkev po skúsenostiach v prvom tisícročí svojej existencie, idú vo svojej snahe ďalej. Podľa článku diakon „*pracuje 24 hodín denne*“, čo samozrejme môže byť hyperbola v štýle predvolebných kampaní o amerických prezidentoch, avšak oprávnená otázka znie: Kedy sa potom stará o rodinu? A pokiaľ sa stará, tak ako potom plní svoje „duchovné“ povolanie. *La Croix* totiž píše, že musí „*plánovať homílie, pripravovať ľudí na sviatosti, kázať na svätých omšiach (!), predsedáť (?) pri krste, pri sobášoch a pohreboch*“. Dokonca je za touto vetou skratka „*atd.*“, takže môžeme predpokladať, že je toho ešte viac.

Ó la la, ale veď to je takmer toľko, čo robí kňaz. To chcú tvrdiť, že to všetko stíha na kvalitnej úrovni, popri tom chodí ešte do práce, veď musí živiť rodinu a ešte by mal aj vychovávať deti. Pani Gasparottová, manželka ďalšieho diakona hovorí, že pred vysviackou musel manžel absolvovať tri roky teologického školenia. Na zúčastnenie sa boli vyzývané aj manželky! Pani Gasparottová však zvláda popri tom aj „*zamestnanie, politickú angažovanosť vo svojom meste, vyučovanie katechizmu vo farnosti a výchovu svojich detí*“! Čiže obaja manželia pracujú, vedú rodinný život a ešte pastoračne pôsobia! Ruku

na srdce, máme veriť tomu, že aspoň jedna vec z tejto širokej škály angažovanosti je vykonávaná na takej úrovni, ako keď sa jej venujú ľudia jednotlivo a špecializovane?

Z článku však vyplýva, že vlastne aj tieto ženy sú už len konkrétnym označením mimo vysnívaný diakonát, pretože inak:

„Mnohé ženy, ktorých manželia sú diakonmi, sa tiež veľmi angažujú v Cirkvi. Fabienne Méziéová je provinciálkou (nadriadenou) laickej františkánskej skupiny. Cécile de Labarreová je členkou interdiecézneho tímu pre počiatočnú formáciu diakonov. A Geneviève Delarueová, ďalšia manželka diakona, je členkou Inštitútu Prado.“

Rozuzlenie tejto angažovanosti však príde na koniec. Posledný odsek článku má príznačný názov: *Manželstvo a rodina sú na prvom mieste*. A tak to nakoniec potvrdzujú aj manželky diakonov. Bez toho, aby si kládli otázku, či tým zároveň neprinášajú argument proti inovovanému poňatiu diakonátu, ženskému diakonátu a proti necelibátnemu kňazstvu.

Veď pokiaľ sa chcú venovať predovšetkým manželstvu a rodinám, tak prečo neprenechať duchovnú službu tým, ktorí sú na to určení – kňazom? Argumenty, že kňazov je málo, neobstoja. Prípady, keď kňaz v Európe sedí pri omši bokom a laici za neho „slúžia“ sú tak dobre a početne zdokumentované, že je zrejmé s čím tu skôr máme do činenia – s domýšľavou ambicióznosťou, ktorá sa nevie zmieriť s tým, že sviatosti, pastorácia, riadenie farnosti si vyžadujú úplné odovzdanie sa tejto službe a nie sú určené na individuálne hľadanie „duchovna“ pre tých, ktorí sa cítia v manželstve nedostatočne „duchovne naplnení“.

BM

Zdroj: La Croix, titulný ilustračný obrázok, zdroj – flickr.com

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/katolicky-casopis-la-croix-o-manzelstve-a-manzelkach-diakonov-manzelstvo-a-rodina-su-na-prvom-mieste-bude-to-tak-aj-u-diakoniach-a-zenatych-knazov/>